



HÍRLEVÉL

Reformációra mindenszentek- halottak napján, újborkor

Jó sáfár módjára jól gondját viselni mindannak, amit Isten ránk bízott itt a földön. Elődeink által ránk hagyott testi és lelki javainkkal, és az Istentől kapott saját javainkkal Isten dicsőségére élünk. Mert, ha van valamink, azt Tőle kaptuk, számot kell adnunk róla, hogy mire használtuk: hitünket, időnket, képességeinket, anyagi javainkat, kapcsolatainkat. Mindent megteszünk azért, hogy Isten akaratának megfelelően éljünk.

Gyülekezetünk alap-irányelvei közül ez a harmadik.

Ő (Jézus) pedig ezt mondta nekik: „Tehát minden írástudó, aki tanítványává lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és őt hoz elő éléskamrájából.” (Máté 13,52)

Érdekes ezzel épp most foglalkozni. A Reformációra emlékezve ugyanis rögtön eszünkbe juthat mindaz a sok érték, amit eleink ránk hagyományoztak. Már középiskolában – van, hogy már általános iskolában is – megtanuljuk, megtanítyák, hogy a reformáció elévülhetetlen kulturális értékeket teremtett Európában. A nemzeti nyelvű Bibliafordításoktól kezdve az építészet, a zene világán át egészen a modern gazdaságpolitikáig mindenütt megtaláljuk a református gondolkodás vívmányait. Kálvin Isten és ember-szemlélete például eltörölhetetlen módon befolyásolta a svájci, a holland, de a puritán-presbiteriánus bevándorlók által az észak-amerikai társadalom szociális és gazdasági berendezkedését is.

Emellett természetesen a legrégebbi hagyományokra is figyeltek, és megőrizték azokat. Ezeket az értékeket akkor, mint a modern gondolkodás újításaiként ünnepeltük, majd továbbfejlesztve használtuk, megtartva a legősibb hitvallásunkat: Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó.

Hol tartunk most? Az utóbbi hetven évben nagyot változott a világ. A civilizáció soha nem látott fejlődésen ment keresztül. Ennek a fejlődésnek a hozadéka sok tudományos vívmány, ami a hétköznapi élet alapjaiban változtatta meg (pl. a mobiltelefon, az internet). A pénz diktátuma okán vizsgálják folyamatosan a társadalmi berendezkedést, a pszichológia, és a szociológia komoly, összetett kutatásokra alapozva írja le az embert, mint egyént, és mint társas lényt (elsősorban a reklámok miatt, illetve a politikai fogá-

sok kialakítása miatt). S ahogy végignézem egyházunkat, úgy érzem valamiről lemaradtunk. Miközben görcsösen kapaszkodunk tradícióinkba mindent elve-

tünk, ami modern. Olyanok lettünk, mint az a farizeus, aki csak az óbort akarja előhozni, nem kell neki az új.

De mi baj van a régivel? Semmi. Sőt! Sok régi dolog sokkal (de sokkal!!) jobb, mint az új. Gondolok itt pl. a zenére, vagy a régi nagy klasszikus festők alkotásaira. Hol ezekhez egy mai modern ötfős fiú- vagy lányformáció nyáladzása, vagy egy óriás poszteren pózoló bikinis hölgy, esetleg egy felismerhetetlen tintapacaféleség a vásznon. Wagner, Mozart, Vivaldi, Csajkovszkij, Kodály, Bartók, Leonardo, Picasso, van Gogh, Monet, Csontváry, Szinyei: Értékek. Ezzel semmi baj nincs, hacsak az nem, hogy nem tudjuk őket átadni,

mert nem értik meg őket. Ha az utcán, vagy bárhol találkozunk egy mai fiatallal, nagyon sokat kell fizetni neki, hogy egy Bach misét végighallgasson, vagy egy Máté passiót. Az, hogy ő fizessen érte... az szinte elképzelhetetlen (van néhány kivétel, ami szerintem erősíti az állítás érvényességét a nagytöbbségre nézve). Pedig anno ezek a művek Jézus Krisztust dicsőítették – szándékosan hoztam fel ilyeneket.

És mi a baj az újjal? Értéktelen és tartalmatlan. Többnyire. Itt is vannak kivételek persze, amik erősítik a szabályt. De nagy többsége a „modern” művészeti termékeknek a nagy mértékben elharapózott kereskedelmi spekulációknak (képkereskedelem, zeneipar, Zene-TV-s társadalom) és a dilettantizmusnak köszönhetően nem közvetít semmit, és azt is rosszul, és ez a jobbik eset. Van, hogy negatív értéket közvetít, ami miatt gyermekeink depressziósak és „emós”-ok lesznek. De valahogy mégis ez „megy át”.



Itt van a egy komoly kérdés: Van egy nagyon értékes tartalmunk, az igazi élet tartalma. Az Örök élet! És van egy hatalmas tömeg (soha nem látott nagyságú, a földön ennyi ember még soha nem élt!). Akiknek át kell adjuk amink van, meg KELL tanítsuk, mert EZT KAPTUK PARANCSBA! Igen ám, de hogyan?

Ne gondoljuk, hogy a HOGYAN kérdés annyira új. Találunk rá példákat a történelemben, ne menjünk el messze, csak a Reformációig. Kulcskérdés: Jézus Krisztus egyedül a megváltó, a közbenjáró. Benne kell hinni ahhoz, hogy örök életünk legyen, nem búcsúcédulákat vásárolni. Félreértés, hiszen a Pápa sem azt mondta, hogy minden bűnre bocsánat a búcsúcédula, sőt igazából az csak a vezeklés, a bocsánatot csak a bűnbánat útján szerezheti meg az ember. De a nép – az Isten adta nép! – félreértette, és Luther bepöccent. Leírta a 95 tételét, és feltett szándéka volt, hogy felvilágosítja a népet. Ám a nép nem tudott latinul. A Biblia meg csak latinul állt rendelkezésre. Megjegyzem: a nép java része a saját anyanyelvén sem tudott olvasni, írni. Most: vagy megtanítunk mindenkit (MINDENKIT, mert mindenkihez küldettünk!) latinul, vagy lefordítjuk a Bibliát mindenkinek a saját nyelvére, hogy értse, amit az Isten mond. Mi az „értékesebb”? Természetesen az, ha valaki tud latinul. A reformátorok kiváló latin tudással rendelkeztek. Kálvin latinul írta az Institúciót. Egyenesben latinul, s

majd írja franciára és németre. De ez az értékesebb lehetetlen. Ezért a kevésbé értékeset, a hatékonyabbat választották: lefordították a Bibliát németre, magyarra stb. Azért, hogy a „műveletlen köz” is értsen. Megválasztották a „hogyan” kérdést. Mert menteni akarták a lelkeket.

Te nem szeretnél lelkeket menteni? Nem szeretnéd, hogy az a sok fiatal, akik rohannak a vesztükbe, megálljon, és odafigyeljen rád és Istenre? Hogy megismerje Jézust, a szeretettet, és megváltozzon az élete? Hogy ne legyen öngyilkos, vagy, hogy ne féljen a haláltól? Vagy nyugodt lélekkel azt mondod: had pusztuljon. Azt mondod: te mindent megtettél. Te mondtad nekik. Igaz azon a „nyelven” mondtad, amit nem értenek, „latinul”, „kánaáni” nyelven, „kínaiul”, de hát, ha nem érti, az az ő felelőssége. Nem tudtam az Isten szeretetét átadni neki, mert nem volt rá kíváncsi.

Valóban mindenféleképpen megpróbáltad? Minden „szeretetlen nyelven” beszéltél hozzájuk? „Lefordítottad” nekik a Bibliát a mai posztmodern nyelvre? Hogy aztán az Igében meggyökerezett életük felismerje az igazi értékeket, és maguk is „értékteremtők” lehessenek? Ha nem tudod, hogyan kell, tanuld meg. Van idő, energiád, egészséged, pénzed, képzettséged hozzá. Tedd meg, míg nem késő. Nekik, és nekünk.

(Jelenések 3,1-2)

Imádkozni, azaz beszélgetni Istennel

Hozzá fordulni szükségünkben és örömünkben egyaránt. Gyermekei egyszerűséggel, nyitott szívvel, feltétlen bizalommal. Könnyörgéssel és hálaadással. Imádkozni nem csupán magunkért, másokért is.

Az imádságnak és a kimondott szónak teremtő ereje van. Az Úristen arra hívott el minket, hogy hittel, szeretettel és szorgalommal, Vele együtt tovább teremtsük ezt a világot, környezetünket, melyben most élünk. Imádság közben nincsenek fizikai korlátok, nincsenek emberek által húzott határok. Vannak viszont tisztán feltörő érzések. Lelkünk mélyéről kiszakadó fájdalom, szégyen, és megbánás. Van kiáradó öröm és végtelen hála, amikor szűnni nem akaró örökönyyeink mellett legfeljebb annyit tudunk kimondani, köszönöm... köszönöm... köszönöm. Van, amikor úgy érzem ketté szakad a lelkem, mert nem tudok segíteni valaki másn, nem tudok könnyíteni az ő sorsán, mert emberi erőm és lehetőségeim végesek. De tudom kérni az ő életére az Isten irgalmát, kegyelemét, és áldását.

Imádkozni	2
Reformáció	3
Ők mind szentek	4
Az Úr az én pásztorom	5
Gyereksarok	6
Az óember halála	8
Növekvő házasság	9
Ne ítéljete	10
UTÓREZGÉS	11
Események, alkalmak	12

Ha gyengének és elesettnek érzed magad, ha kilátástalannak érzed a helyzetedet, bízzál az Úrban és imádkozzál. Kérjél meg másokat is, hogy imádkozzanak érted. Mindnyájan rászorulunk Atyánk irgalmára, kegyelmére, szeretetére. Ő mindenkor gondot visel ránk, és nem feledkezik meg rólunk. Mi se feledkezzünk meg a vele való napi kapcsolatról. Ehhez kaptuk tőle a hit ajándékát és az imádság lehetőségét. ÉLJÜNK VELE !

„Szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”
1Thessz.5:17,18

Reményik Sándor: Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem
Valaki értem imádkozott.

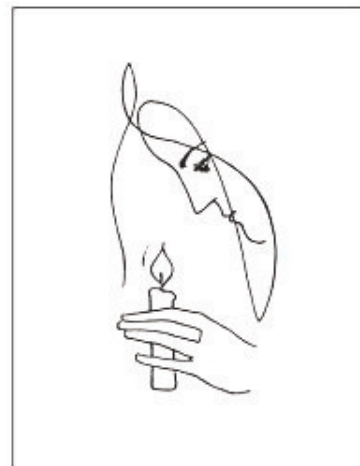
Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?

A reformáció 496. évfordulóján együtt ünnepeltek a ceglédi protestáns felekezetek közül a három református gyülekezet, az evangélikus gyülekezet valamint a baptista közösség lelkipásztorai - Bereczky Örs, Ócsai Tibor, Hánka Levente, Péter Zoltán és Hajnal Zoltán - és, tagjai, valamint megtisztelt vendégként a római katolikus gyülekezet plébánosa Bokros Levente mesterkanonok és számos



Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

Imádkozó szívvel
és testvéri szeretettel:
Dékány Éva



gyülekezeti tag. Az Istentisztelet kezdetén a Concerta Harmonica kamarazenekar előadta Vivaldi Négy évszak című darabjának Ősz tételét. Az igét Hánka Levente a nagytemplomi gyülekezet lelkipásztora hirdette. A magunkba hordozott sokféle értéken túl a kultúrmisszióból meg kellene tanulnunk a misszió kultúráját.

A nagytemplomi gyülekezet vezérlő elveinek Igékkel kísért felolvasása után a Sztárai Református Vegyeskar szolgálatával és az azt követő szeretetvendégséggel zárult az alkalom.

S.D.G

Túrmezei Erzsébet: JELIGE

Kínálhattak arannyal és ezüsstel,
bíborpaláttal, hiú tömjénfüsttel,
Barát volt, egyszerű, igénytelen.
Megállt és keményen azt felelte: „Nem!”
Mert nem tehetek másképp...”

Ezért lett nagy, ezért lett Isten hőse,
Diadalmas, véres tusák erőse.
Emlékéhez, mi nem győzhet a pokol:
Új nemzedék ezért zarándokol:
Mert nem tehetett másképp.

Bár így állhatnék kőszikla-keményen,
Gyönyör ne vonna, ne riasztva szégyen!
És lenne úr az életem felett
Egy akarat, egyetlen feletlet:
Én nem tehetek másképp.

Akarja Isten? Így akarja? Akkor
Nem tudok másról, vágyról, akaratról.
Vérezzen bár a lázadó szívem.
Nekem mennem kell. Indulok. Igen.
Én nem tehetek másképp.

Gúny, megnemértés, rágalom ha hull rám,
De akkor is, ha szeretet borul rám,
Lepergő könny áztatja lábnyomom,
Hadd égjen ott vonagló ajkamon:
Én nem tehetek másképp.

Lutheri lélek, légy úrrá felettem,
Homályba fődve bár és megvetetten –
De bélyege dicsítse homlokom,
S valljam áttörve minden poklokon:

Ők mind szentek...

Tudod, kislányom, egyszer eljön az idő, amikor Te is meg akarod látogatni szeretteid sírját. Magadtól, minden kényszer nélkül. Nem csak ilyenkor, Minden Szentek és Halottak Napja alkalmából. Egyszer majd elmúlik az érzés, hogy az ünnep idején „kell” vagy „illik” kimenni a temetőbe, mert valakik ezt várják tőled.

Velem is így történt. Korábban sosem hittem volna. Talán öregszem, talán így ötven körül sikerült megkomolyodnom. Meg kellett látogatnom édesanyámat és nagyszüleimet... Senki sem várta, de mégis...

Az utóbbi években gyakrabban jártam anyám sírjához. Nem úgy, mint sok évvel ezelőtt, amikor olyan fiatalon elment. Akkor egy darabig nem mertem, nem bírtam látni a sírt: előbb nem fogtam fel, hogy nincs többé, aztán meg haragudtam rá, hogy itt hagyott. Ha mégis meglátogattam, mindig sírtam és ezért – huszonéves fiú létemre – szégyelltem magam. Magamban folyton azt kérdeztem tőle: velem most mi lesz? Önző suhanc voltam, aki csak magára gondol...

Az idő múlásával, ha bölcsebb nem is, de megfontoltabb lettem. Nem tehettem mást, hát elfogadtam, hogy nincs már édesanyám. Nem mindent szépített meg az idő, ma is vannak szomorú emlékeim róla, de nekem már úgy marad meg, ahogy a fél évszázados fénykép őrzi az emlékét, a könyvszekrényben, a polcomon: törékeny, szép ifjú asszonynak, aki épp virágot szed valahol az erdőben és már engem hord a szíve alatt.

Tudod, kislányom, idén megint el kellene mennem hozzá és apámhoz, hiszen immár együtt fekszenek, de most nem tudok. Idén nem mehetünk együtt, s nem akkor, amikor mindenki. Majd másképp, másképp, valamikor az ünnep után, csak úgy...

Jól esik majd tisztogatni a sírt, mintha csak őket simogattam volna... Jó lesz gondoskodni róluk, letenni egy kis koszorút, mécsest gyújtani, elmondani egy imát és emlékezni. Megmutatni nekik a családot, kicsit beszélni nekik arról: mi történt, amióta nem találkoztunk.

Aztán tovább menni a nagyszüleim sírja felé.

Világi Gyula /2013-10-31./

Muhi János: Mesélj apu

Mesélj nekem apu,
Mi az, hogy becsület?
Hogyha az van nekem,
Jár érte tisztelet?
Milyen lesz apu,
Az igaz szerelem?
És ha majd elmúlik
Akkor az fáj nekem?

És ha majd felnövök,
Nekem is lesz sorsom?
Mert most a tanulás,
Az a legfőbb gondom.
Miért lesznek rosszak,
Apu, az emberek?
Hogy lehet, hogy vannak
Éhező gyerekek?

Hogyha öreg leszek,
Nekem is lesz szagom?
És az unokákat
Én is elronthatom?
A szomszéd néniből
Mikorra lesz banya?
Hogy lesz egy országból
Mocskos zsványtanya?

Vannak-e apu,
Ma is istenek?
Hisznek-e még bennük,
Most is az emberek?
Van-e tényleg élet
A halál után?
És ha ezt kérdezem,
Miért nézel bután?

Ha a munkádért mindig
Megkapod a béred.
A hónap végén akkor
Miért nincsen pénzed?
Ha rám nézel, látom,
Fátyolos a szemed.
Hogyha én nem lennék,
Könnyebb volna neked?

Sok mindent nem tudok,
De egyet, elhiheted,
Megmutattad nekem,
Milyen a szeretet.
Ne búsulj, apa,
Nem számít a pénzed,
Mert jó, hogy velem vagy,
Én így szeretlek téged.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.” (Zsoltárok 23:1)

Gyere velem, elvezetlek a világ legnépesebb börtönébe. Ebben a börtönben több lakó van, mint ágy. Több fogvatartott van, mint amennyi tányér. Több elítélt van, mint amit a rendelkezésre álló források biztosítani tudnának. Nézzük meg az elítélteket. Túlhajszoltak és alultápláltak.

A falak üresek, az ágyak pedig kemények. Nincs ennél zsúfoltabb és nyomasztóbb börtön a világon, sőt állandóbb sem. A legtöbb börtönlakó soha nem szabadul ki innen. Életfogytig tartó büntetésüket töltik egy nagyon rosszul felszerelt intézményben.

A börtön neve: KELL EGY.

Minden fogvatartottnak kell valami. Akarnak valami nagyobbát. Szébbet. Gyorsabbat. Vékonyabbat. Szűkében vannak valaminek.

Ó, ne gondold, hogy sokat akarnak. Csak EGY dolog kell nekik. EGY új állás. EGY új autó. EGY új ház. EGY új házastárs.

Amikor meglesz ez az EGY dolog, boldogok lesznek. És igazuk van – boldogok lesznek. Amikor megvan az az EGY dolog, akkor elhagyják a börtönt. De aztán... Az új autó illat elillan. Az új állásból régi munka lesz. A szomszéd nagyobb tévét vásárol. Az új házastársnak előjönnek a rossz szokásai. Rövid időn belül az ex-cellatárs visszatér a feltételes szabadlábról.

Hadd kérdezzem meg: börtönben vagy? Ha jobban érzed magad attól, ha többed van, vagy rosszabbul, ha kevesebbed, akkor a válasz: igen. Börtönben vagy, ha a boldogságod attól függ, amit lekötsz, vezetsz, eszel, vagy

iszol. Börtönben vagy, ha az örömed egy házhozszállításnyira, egy átszállásnyira, egy díjnyira, vagy egy átalakításnyira van.

„Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel.” írta Pál (1 Timóteus 6:6,) Vagyis egyszerűen mondván: „Természetesen az istenfélelem és az Isten helyes szolgálata valóban nagy haszonnal jár, de csak akkor, ha igazán elégedett vagy mindazzal, amid van”

Amikor átadjuk Istennek az elégedetlenség ormótlán táskáját, ami mindenben akadályoz, akkor nem csak feladunk valamit, hanem nyerünk is valamit. Isten a batyunk helyett a hála könnyű, tökéletesen ránk szabott, szomorúság-ellenálló táskáját adja nekünk.

Mit fogsz nyerni a megelégedéssel? Lehet, hogy megnyered a házasságot. Lehet, hogy értékes órákat nyersz a gyerekeiddel. Lehet, hogy visszanyered az önbecsülésedet. Lehet, hogy örömet nyersz. Lehet, hogy hitet nyersz, ami azt mondja: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.” (Zsoltárok 23:1)

Most próbáld lassan mondani: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.”

Még egyszer: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.”

És megint: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.”

Psz! Hallod? Azt hiszem én igen. Nem vagyok benne biztos... de mintha a börtönajtót hallottam volna kinyílni... (Max Lucado)
(Forrás: www.ahitatok.hu, Napi Ige és gondolat)

Tóth Ágnes: Gyertya

Pulzáló fénycsóva,
imbolygó lángnyúlvány.
Falakra vetülő
sejtelmes árnyvilág.

Viaszkönnycsepp olvad,
pereg le a gyertyán...
Ami lefolyt, megszilárdul,
mit elsíratott, nincs már...

Szobában csend:
ünnep vagy gyász.
Az arc ugyanaz...
hol örül, hol fáj.

Szemek párás tükre –
pillanat kelléke:
Megtisztít egy percet...
valamit eléget.



A kincsek

Jóska régi pénzeket és bélyegeket gyűjtött. Gondosan vigyázott arra, hogy más ne nyúljon a kincseihez. Egy napon azonban az történt, hogy amíg ő iskolában volt, a szomszédból átment hozzájuk a kis Dávid, és miközben mamája beszélgetett, észrevétlenül bement Jóska szobájába, fölmászott Jóska ágyára, elérte a fali szekrényt, és a bélyegalbum néhány lapját kitépte, a markába pedig néhány érmét szorított.

Amikor Jóska hazaérkezett, édesanyja kíméletesen közölte vele a történeteket, és följánlotta, hogy segít visszaragasztani a kitépt lapokat, az érméket pedig meg fogják találni, mert a kicsi nem vitte el magával.

Jóska jajveszékelt:

- Ó, az a rossz kölyök! Tönkretette a gyűjteményemet, soha nem lesz olyan szép és rendez, amilyen volt, akár ki is dobhatom!

Anyja nem értett vele egyet, és amikor látta, hogy a vigasztaló szavak leperegnek a fiúról, összevonta a szemöldökét:

- No fiam, akkor nézzük csak, mi a tanulnivaló a történetekből!

Jóska zokogott:

- Mit lehet tanulni egy tönkretett gyűjteményből?

- Ha megérted, meg is vigasztal, és egész életedre szól. Figyelj!

- A Bibliáért nyúlt: - „*Ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is!*” (Máté 6,21). Maga az Úr Jézus mondta ezt a magyarázatot, hogy ne gyűjtsünk magunknak földi kincseket, mert a rabjai leszünk, pedig azok mulandó dolgok. Gyűjtsünk azonban mennyei kincseket, azok örökértékűek...

- Milyenek a mennyei kincsek? - hagyta abba a sírást Jóska.

- Amelyekben az Úr Jézus örömét találja. Ha szeretjük az embereket, igyekszünk mások hasznára élni, és ha választanunk kell, ne a magunk öröme legyen az első helyen...

- Sose mondtátok, hogy bűn az, ha valakinek bélyeggyűjteménye van!

- Nem is bűn - hangzott a válasz -, de az már igen, ha fontosabb lesz a szemünkben, mint az Isten és az emberek iránti szeretet. Így már érted?

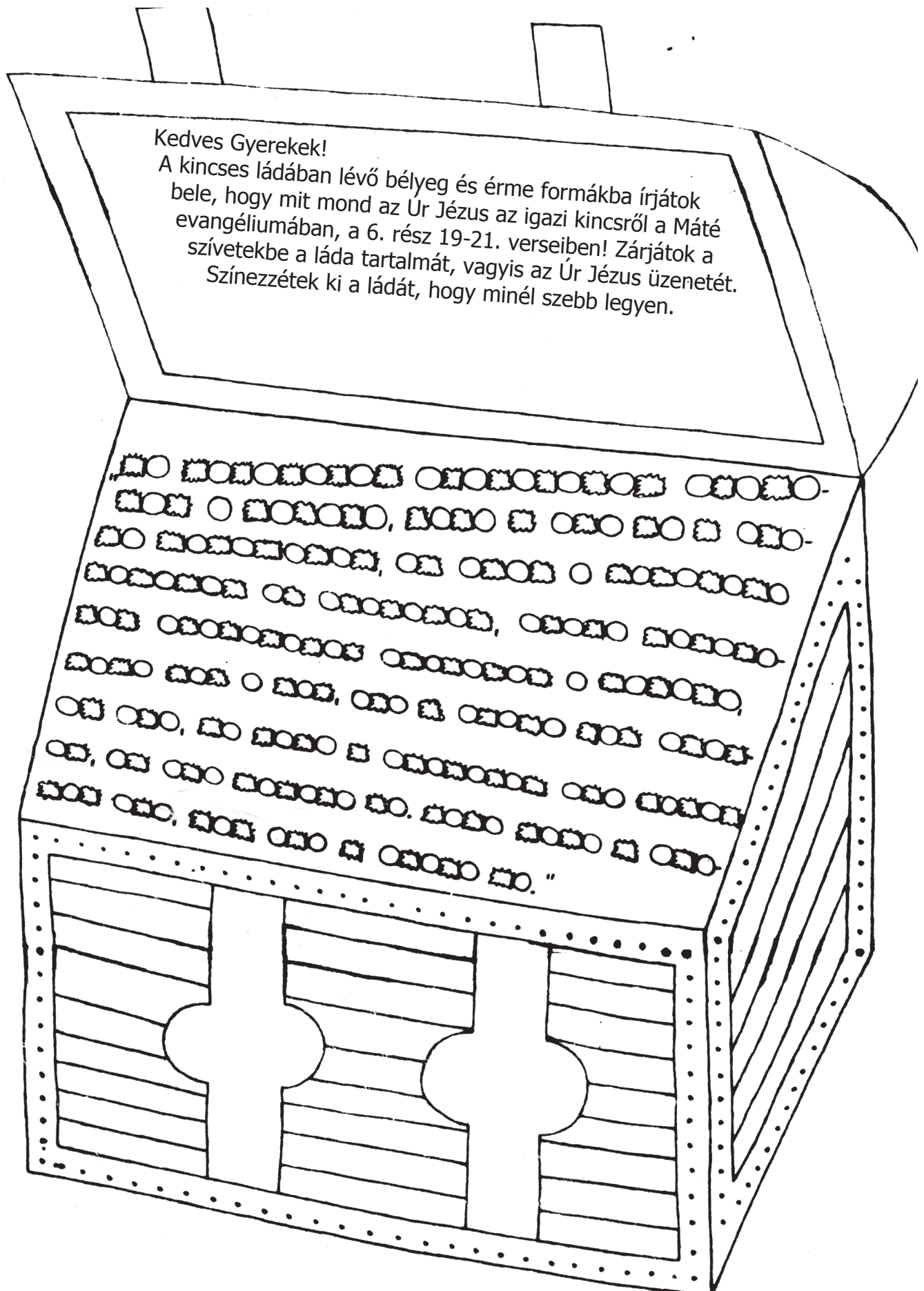
- Értem, anyukám! – És Jóska letörölte a könnyeit.

Ne legyetek kincseitek rabjai!

Forrás: A zárba illő kulcs

Gyermektörténetek evangéliumi tanulságai

Evangéliumi kiadó



Az óember halála

Valamikor hitre ébredtünk, valamit megéztünk a krisztusi kegyelemből, életünk új célt kapott. A korábbi bizonytalanság helyett biztos célokat láttunk, egy világos utat, amely az örök életre vezet. Megszületett bennünk az új ember, az az ember, akit mindig is próbáltunk megtalálni magunkban. Megéztük a közösség támogató erejét, bátorítását, megnyílhattunk egymás előtt. Az életünk, úgy éreztük, örökre megváltozott.

Aztán a gyors 'katartikus' változást követék a hétköznapiak, a problémák, konfliktusok, fáradtság, ahol vagy az ó vagy az új ember vette át a vezető szerepet. A lélekemelő pillanatok ritkábbá váltak, lelki fejlődésünk sokszor alig érzékelhető lett vagy megrekedt. Régi szokásaink újra és újra előtörnek és átveszik életünk irányítását. Mi pedig sokszor már nem is tudjuk, hogy kinek higgyünk, az óemberünknek vagy az újemberünknek.

Az óembernek persze pusztulnia kell régi rossz szokásaival együtt. Az óembert meg kell tagadni és hagyni a feledés homályába veszni. Azonban az óemberünk meglehetősen makacs. Minél jobban zavar minket valamely régi beidegződésünk, az annál kitartóbban ragaszkodik hozzánk. Minél jobban szégyelljük, annál jobban kapaszkodik belénk. Ma este nem eszem tele magam, ma este nem a tévét fogom bambulni, mondogatjuk magunknak, és ha ideig óráig ki is tartunk jön egy még feszültebb nap, és az óember újra előtérbe kerül, mi pedig gyengének és esendőnek érezzük magunkat. Ha időnként fel is támad bennünk a harag és az óember egy kicsit visszahúzódik, amint a figyelmünk lankad, kezdődik minden előlről. Ez az óember elpusztíthatatlannak látszik, és ez valószínűleg igaz is: nincs az a fegyver, amivel az óembert leszúrhatnánk magunkban (szerencsére). Hiszen az óember is mi magunk vagyunk.

Értéktelen-e az óember? Nem szerették-e szülei, a párja vagy a gyermekei? Nem voltak-e boldog pillanatai? Nem akart-e jót tenni időnként? Nem kereste a megváltást? Voltak-e hibái, görcsei, sebei, függőségei? Hát persze, hogy voltak. Kérdezhetnénk, hogy Jézus mit

kezdett ezekkel az óemberekkel, amikor találkozott velük és segítségét kérték: bizony szeretete őket. Azt a sok-sok óembert. A sebeikkel, hibáikkal, boldogtalanságaikkal és tévedéseikkel együtt. Annyira szerette őket, hogy magához hívott mindenkit az örök életbe. Kegyelem, számunkra szinte felfoghatatlan. Tehát nincs mese meg kell barátkoznunk az óemberünkkel, ezzel a nehezen kezelhető valakivel. És ha el tudjuk fogadni, meg tudjuk érteni saját fájdalmas részeinket, akkor fognak megszűnni az óemberünk követelőzései és fogja átadni a helyét az új embernek. Ahogy csíra sem lesz mag nélkül, az új ember sem születhet meg az óember nélkül. A megtéréskor a kemény tetszhalott magban el kezd fejlődni az élő lüktető csíra, amire hosszú idő vár mire felnő, miközben a mag folyamatosan egyre kevésbé lesz meghatározó a fejlődésében. Bizony hosszú folyamat mire az óemberünk átadja az élet minden területén az irányítást az új embernek. Az óembert csak az új ember okos szeretete változtathatja meg: megértés, elfogadás, bocsánat, kegyelem, szeretet: mindaz, amire vágyunk.

Hogyan is tudnánk megérteni más óembereket, ha a magunkét sem értjük. Hogyan tudnánk megbocsátani ellenségeinknek, ha magunknak sem tudunk. Hogyan irányíthatnánk gyermekeink fejlődését, ha magunkat sem vagyunk képesek okos szeretettel irányítani.

A változás hosszú folyamat, de ne felejtsük el soha, hogy a mi utunknak van célja. Mekkora lehetőség, hogy sötét ösvények helyett kivilágított autópályán haladhatunk. Persze ettől még az út nehéz és fárasztó, de mennyivel nehezebb annak, aki még az útról se hallott. Az útra az óember lépett rá, és ezt soha ne felejtsük el, és reméljük az út végére az új ember fog megérkezni. A többit pedig, mivel mást úgysem tehetünk, tegyük Isten kezébe.

Oláh Róbert

A növekvő házasság legfontosabb része

"Gyökerezzetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által."
Kolossé 2:7a

Sok mindent tudtok tenni, hogy a házasságotokat építsétek, például lehettek gyengédek, önzetlenek és megbocsátóak a másikkal szemben. De messze a legfontosabb döntés, amit te és a párod meghozhattok a házasságokban, hogy továbbra is elkötelezetten követitek Jézust együtt.

A Biblia azt mondja: *"Gyökerezzetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által"* (Kolossé 2,7a). Te és a házastársad lehet, hogy elköteleztétek már magatokat Jézus mellett egyszer, de meg kell kérdeznetek magatokat: "Egy párként is megéljük a hitünket?"

Hogyan tehetitek meg ezt?

Konfirmáljatok együtt. Ha még nem tettétek meg, akkor nyilvánosan valljátok magatokat kereszténynek. Ha Jézus lesz a házasságotok középpontjában, az csak akkor működik, ha mind a ketten "kiálltok a piedesztálra" és képesek vagytok elmondani a világnak, hogy őt követitek. Nagyon szeretem, ha férjeket és feleségeket láthatok együtt konfirmálni. Ez egy csodálatos módja, hogy a világnak elmondjátok, hogy elkötelezitek az életeteket és a házasságotokat Jézus mellett.

Csatlakozzatok együtt egy kiscsoporthoz, munkacsoporthoz a gyülekezetben. Állítsátok a házasságotokat lelki kihívások elé és csatlakozzatok más keresztény párokhoz. Ahogy megtanuljátok együtt Isten igéjét alkalmazni a házasságokban, megerősítitek egymást lelkileg. Bátorítsátok is a másikat, hogy szolgáljon, és osszátok meg a hiteteket rendszeresen. A házasként és egyben Krisztus követőjeként való növekedés megkívánja, hogy következetesen elszámoltathatók legyetek.

Újítsátok meg az esküvői fogadalmaitokat. Ha elköteleztétek az életeteket Jézus mellett, vagy komolyan megújítottátok ezt az elköteleződést mióta először elisméltétek az esküvői fogadalmatokat, gondolkozzatok el rajta, hogy megújítjátok ezt az esküt. Lehetséges,

hogy ma ez mást fog jelenteni számotokra.

Imádkozzatok egymásért és egymással.

"TJak. 5,16

Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgetésének." (Jakab 5,16) Ki ne szeretné, hogy a házasság, amiben él kiteljesedett és egészséges legyen? A Biblia azt mondja nekünk, hogy ez történik, ha beismerjük egymás előtt, amikor nincs igazunk, és imádkozunk egymással.

Kövessétek Isten igéjét. Egy pár évvel ezelőtt olvastam egy országos tanulmányt, amely szerint minden harmadik házasság válással végződik. Ha egy pár egyházi esküvőt is tart akkor ez a szám ötvenre ugrik fel. Ha a házastársak járnak együtt istentiszteletre, részt vesznek gyülekezeti alkalmakon, és tartanak valamilyen formában családi imaközösséget, akkor 1105 házasságból csak 1 végződik válással. Ez a különbség, amikor a párok igyekeznek Isten igéjét együtt olvasni és alkalmazni az életükre.

Még ha a házasságotok nehéz szakaszon megy is keresztül, mindig van remény. A házasságotok újra életre lelhet. Azzal kell, hogy kezdődjön, hogy Jézust teszitek a középpontba. Tegyétek, amit Isten mond nektek az ő igéjében, és a házasságotok újra elkezd növekedni. Jézus a házasságok összetartója. Együtt tart titeket, még akkor is, ha minden szét akarna választani titeket és már feladnátok.

Beszéljete róla:

Milyen kihívások segítenének neked és a párodnak a szellemi, lelki növekedésben?

Mik a legnagyobb akadályok neked és a párodnak, amikkel szembe kell néznetek, amikor naponta együtt imádkoztok?

Min tudsz változtatni a jövő héten, ami segít neked és a párodnak, hogy egy sokkal bensőségesebb szellemi, lelki kapcsolatot fejlesszete ki?

Forrás: Napi remény (Daily Hope by Rick Warren, 2013.09.29.) nyomán átszerkesztve.

Boros Gergely: Még egy reformációt!

Még egy nagy reformot adj nekünk, Istenem,
Hogy hitünk dolgában végleges rend legyen!
Sok-sok mulasztásunk ne égessen tovább,
Ezerféle bűnnek ne húzzuk a jármát.

Lelki megújítást adj nekünk, Istenem,
Erőt, hogy járassunk e nehéz terepen!
Elnyel embereket a bűn ingoványa,
Neved, dicsőséged letaposva sárba...

Szívek újulását munkáld köztünk, Uram!
Szívtelenségünknek sok áldozata van.
Pusztulnak értékek, hullnak az emberek.
Rohanunk a vészbe, nem törődünk Veled.

Újuljon hitünk is, nyíljon meg az ajkunk,
Taníts imádkozni, könyörülj meg rajtunk!
Csak még egy reformot adj nekünk, Istenem,
Hogy hitünk dolgában végleges rend legyen.

„Ne ítéldetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéldetek!” – János 7:24

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe és megjegyeztem magamnak milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkán beszélgettek. Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott.

„Szia!” – mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcáját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen integetett.

Próbáltam megtalálni hirtelen örömeinek forrását. Sikerült. Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúszva, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekkel telerajzolt orra, olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy büdös. Ő is integetett.

„Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!” – mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. „Most mit csináljunk?”

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldáról.

„Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!”

Senki sem gondolta, hogy a férfi milyen kedves és egyértelmű volt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsínált.

Végre befejeztük az evést és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. „Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy meg-

szólítana minket!” – imádkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a leheletét, de miközben elfordultam Erik kitekerte magát és az ismert „vegyél fel” babapozícióba helyezkedett. Mielőtt bármit tehettem volna Erik az öregember karjaiba vetette magát.

Hirtelen ott álltam és néztem, ahogy egy nagyon büdös öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét és láttam, ahogy megindulnak a könnyei. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpké szeretetet két emberi lény között. Döbbenten álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket majd rám nézett. „Nagyon vigyázzon erre a fiúra!” – mondta szilárd meggyőződéssel. Nagy nehezen kinyögtem, hogy „megteszem”.

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat. Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott: „Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom.”

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szorítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy „Uram, Uram, kérlek, bocsáss meg!”

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki nem lá-

tott bűnt és nem ítélt. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta és egy anyán keresztül, aki nem látott tovább az öltözéken. Keresztényként vak voltam, miközben karjaimban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem Isten azt kérdezi tőlem, „Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?” ami-

kor Ő nekünk adta az Övét, örökre.

A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy „olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermek, hogy bemehessünk a mennyek országába”.

Beküldte: Éva néni

UTÓREZGÉS

Életre(?) -halálra(?)

A Halottak Napja a legjobb alkalom arra, hogy az életre gondoljunk...

Vannak szavak, mondatok, amik valamiért kitörölhetetlenül rögzülnek agyunkban. Fontosnak szánt intelmeket, örökérvényűnek hitt igazságokat „pottyantunk ki” az emlékezés hálóján, aztán jön egy odavetett félmondat – aki mondta, tán nem is szánta nagy horderejűnek –, s mi megjegyezzük. Olyannyira, hogy 10-20 év múlva, vagy még később is hat; s a megfelelő helyzetben mindig előjön.

„Ahogy mennek az évek, az ember gyűjtögeti a halottait”. Ezt még kamasz koromban mondta egyszer nekem egy művész ismerősöm, s bár alig 10-15 évvel idősebb nálam – tehát akkor jóval fiatalabb volt, mint én most –, a bölcsesség nem vitatható el e mondatától. Be is véstem az agyamba; mostanság kezdek rájönni, mennyire. Mert bár barátom lehet, csupán arra gondolt, hogy a kor előrehaladtával egyre több embert veszítünk el szűkebb-tágabb környezetünkben, de ez természetes, törvényszerű dolog, ezzel egy 15 éves is tisztában van, *csak* ezért nem élne bennem e mondat ily elevenen.

Ha valamit *gyűjtünk*, az nyilván fontos nekünk; van, ki bélyeget, van, ki könyvet gyűjt. Gyűjti, és ápolja, rendben tartja azokat! Gyűjteni azonban nem csak kézzelfogható dolgokat lehet, de ápolni rendben tartani azokat is fontos, ha nem fontosabb!

Amikor azokra gondolunk, akik már nem lehetnek közöttünk, leginkább *életükre* emlékezünk. Ám ha csak tetteiket, mondataikat idézzük fel magunkban, elmegyünk a legfontosabb dolgok mellett. Ha nem tudjuk megfejtetni – legalább utólag –, hogy mi volt az életük *üzenete*, akkor elveszítettük őket. Mint ahogy akkor is, ha csupán *halálukra* tudunk emlékezni! De hát nem éppen mi, reformátusok tartjuk legnagyobb ünnepünknek a Nagypénteket, a Megváltó *halálának* napját? Nincs itt ellentmondás?

Nincs. Mert bár a Kereszthalállal teljesedett be Krisztus küldetése, ott, a Golgotán mégsem a *halál* magasztosult föl, hanem bizony az *élet*! Ezzel a szörnyű meggyilkoltatással vált teljessé az Ő *életének üzenete*. S az Ő életének üzenete is épp az *élet*... Nem a véges, biológiai, hanem az annál sokkal nagyszerűbb, az *örök* élet... Az Ő halála óta tudjuk, hiszszük, hogy van örök élet, mely mindig győzedelmeskedik a halál fölött.

Sose felejtsük ezt el, a legnehezebb pillanatokban sem, amikor valaki, valakik hiánya elviselhetetlennek tűnik számunkra... Mert *örök halál* nincs, csak **ÖRÖK ÉLET!**

Szatmári Gábor

November 23-án szombaton 11.00 órakor a Nagytemplomban emlékezünk meg **Zsengellér Gyula** kiváló sportember testvérünkről. Hamvai ekkor érkeznek haza külföldről és helyezzük el azokat a Református Öregtemetőben.

Gyermekeink tollából

Reformátoraink

Az egyház megújítói,
Istenünk hű szolgálói,
Köszönjük tetteiteket,
S hálásak vagyunk nektek!
(Kókai Ádám 4.m)

Újulj meg egyházunk,
Mert benned van hitünk,
Összetesszük kezünk,
S hálás szívvel téged ünnepe-
lünk.
(Lados Vince 4.m)

Luther Márton, Kálvin János,
Térjünk vissza a Bibliához.
A Biblia a templomba vezet,
Tudjuk, hogy Isten szeret.
Ének, virág, pap,
Az Úrhoz imádkozunk minden
nap!
(Káldi Kristóf 4.m)

Újulj meg egyházunk,
Mert mindig csak rád várunk!
Luther Márton, Kálvin János,
Visszavezettek a Bibliához.
(Lugosi Richárd 4.m)

Köszönjük Urunk,
Hogy megújult egyházunk!
Hálás szívvel most megáldunk,
Tehozzad imádkozunk,
S hálaéneket zeng ajkunk.
(Nagy Norbert 4.m)

Reformáció

Luther Márton, Kálvin János
Bibliát olvasok már most.
Október 31-edike a ti napotok,
S most hallgatjuk a ti dicső sza-
vatok.
Köszönjük, hogy megújítottátok
egyházunk,
Hálás szívvel csak erre vártunk.

(Gombos Dóra, Zsíros Alexandra
5.a)

Az egyház megújulása

Újulj meg egyházunk,
Ne pénzen múljon a hitünk!
Kálvin János megáldunk,
Hogy visszaadtad, amiben hit-
tünk.
Neked hálás szívvel ígét mon-
dunk,
Mert lehullott szívünkről az ösz-
szes gondunk.
(Tóth Száva 4.m)

Luther Márton éneke

Luther Márton énekét,
Hallgatom a templomban,
Az első sora tetszik a legjobban.
„Erős vár a mi Istenünk”
Ebben kell hinni nekünk!
(Szendrei Viktória 5.c)

Az Ökumenikus Kórus November 10-én tartja koncertjét a Gyülekezeti Házban 16.00-kor.

A Foucault-inga kísérletet november 14-16-i napokon tekintheti meg mindenki a Nagytemplomban
Levente Péter érkezik hozzánk a Református Iskola meghívásában **november 29-én** 8.30-tól a Gyülekezeti Házban.

Adventi Koszorúkészítésre, teadélutánra hívunk minden családot **November 30-án** délután a Gyülekezeti Házba.

Adventi Hitmélvítő Hetünk December 2-6 napokon este 18.00-tól várja gyülekezeti tagjainkat.

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-től a Gyülekezeti Házban.

Keresztyén Kurzus 1. Keresztkérdések — Vasárnaponként 17.00 órától.

Keresztyén Kurzus 2. Céltudatos élet — Kedd 17.00 órakor.

Vasárnap délelőtti istentisztelet 10 órakor a Gyülekezeti Házban.

INTERNETES WEBOLDALUNK: <http://cegled.nagytemplom.hu>

A Sztárai kórus próbáit hétfőnként 17 órakor tartja a Bazársorban

A Forrás Énekkar csütörtökönként este 18 órakor tartja próbáit.

IFI szombatonként 17.00 órától a Kisteremben

HAVONTA: Cursillós csoport: minden hónap utolsó szerdája 18.00 óra

Filmklub minden hónap első péntekjén 18.00-tól

Családi Klub vetítéssel, gyermekmegőrzéssel minden hónap 3. péntekjén 18.00 tól
(Idősebb testvéreinket minden alkalom után egyeztetés szerint hazaszállítjuk)

HIVATALI ÓRÁK: Hétfő-Péntek 9⁰⁰-12⁰⁰

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A CEGLÉD NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUSOK
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hánka Levente lelkipásztor
A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága
Felelős kiadó: Kovács László Ernő gondnok

T:(53)-311-340;

Web: <http://cegled.nagytemplom.hu>

Email: ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi
Református Egyházközség

Megjelenik kéthavonta; Terjeszti a Presbitérium